

Ozaveščanje vzrokov bolezn in težav v bitki s časom

Zdravilka in vedka Mana je vedela, da je pred dekletom morda še največ nekaj mesecev in da je potrebno zares **pohiteti**. Če se bosta premik in razgradnja **potrebne in rušilne** v njej dogodila v tem času, dekleta lahko zmaga, sicer se ne bo izšlo. Vendar jo čaka večmesečna težavna borba ozaveščanja potisnjenih misli in čustev, ki so povzročila motnje v pretakanju življenjske energije po njenem telesu. Borba bo potekala tako v njej kot tudi v njeni družini, pri njenih bližnjih. V nekaj mesecih bo morala prerasti globoko zasidrane navade in razvade, zataknjenost v družinske rušilne miselne vzorce, dvigniti in razgraditi potisnjeno bolečino ter potegniti na plano prav tisto, s čimer se noče soočiti. Tisto, kar je nekoč tako zelo bolelo, da tega ni hotela ne videti ne slišati, in je zato te vsebine raje skrila globoko v podzavest. A si je s tem napravila zelo slabo uslugo, saj je odtlej bolečina pritajeno čepela v njej, v svojevrstni zasedi in še naprej pritegovala v njeno življenje podobne nesrečnosti, temne misli in občutke. Odrinjeno jo je še vedno glodalo in ji povzročalo številne probleme in nadaljnji razvoj bolezn. Ja, razgrajevanje bolečine, ki ždi in kriči iz ravni nezavednega, sodi v samo bit življenjskih opravil vsakogar. V smisel življenjskega spreminjanja. Treba je počistiti temačne prostore duše, da Svetloba, ki ureja, zdravi in osrečuje, lahko vstopi v bolnikov grad, v temačno klet skrbno varovane utrdbe nesprejetih čustev in misli, ter razsvetli temo.

»Hej, dekleta, rojeno si v ritmu nebesnega škorpiona,« je vzkliknila Mana, »zato imaš še posebej težko nalogo. Ljudje, rojeni pod okriljem tega kozmičnega utripa, v sebi namreč nosijo dokaj zastrto zavedanje in odzivanje. Saj veš, običajno se škorpion umakne pod skalo, če čuti, da je ogrožen. To pa je enako potiskanju lastne bolečine v temo. V nezavedno. Resnico, kakršnakoli že je, ti ljudje, rojeni v znamenju škorpiona, najraje odrinejo od sebe, čeprav jim duhovno morda predstavlja velik mik. A tudi njihov trdovraten, iznajdljiv in preračunljiv

ego je upoštevanja vreden! Če se škorpion **nima kam umakniti, piči ali pa s svojim strupom uniči, kar ni uglaseno z njim.** Ali bolje – kar ni enako razglaseno. Ta pik se zrcali tudi v **bolezni.** Na ta način lahko vsakdo uniči **samega sebe.**«

Zdravilka je zavzdihnila ob misli na mnoge podobne že izpeljane bitke in izkustva ter nadaljevala: **»Veš, Janica, kar drugi ozaveščajo leta, desetletja in celo življenje, se mora v tvojem primeru, v tebi in tvoji družini, odviti v nekaj mesecih. Bo šlo?«**

Balijanka ali vedunja je pozorno pogledala dekletu naravnost v oči. Na obrazu je iskala tiha znamenja, ki bi ji povedala, kaj deklice misli. Nekaj časa sta opazovali druga drugo. Po Janičini trditvi, da bo šlo in mora iti, sta sklenili pričeti. **Naj se zgodi! Mora se!**

Zaradi vse večje **telesne nemoči** se je Janica pred nekaj meseci vrnila nazaj v svoj **stari dom.** Preselila se je spet **k staršem.** Tja torej, od koder je pred leti **pobegnila, ker ni več zdržala** vsakodnevnih bitk. **Umaknila se je od razglasenosti v družini.** Vrnila se je torej v **leglo svojih težav,** kar je njeno bolečino še okrepilo. A potrebovala je **fizično in psihično pomoč.** Obojega ji je še vedno zelo primanjkovalo.

Vedka Mana in deklice sta pričeli **sodelovati.** Deklice je bilo energijsko res v slabem stanju. **Življenjska energija je komajda še tekla.** Toda če **ni dovolj življenjske energije,** ki se pretaka po telesu, **tudi nobeno zdravljenje ne bo uspešno!** Vsaka dodatna obremenitev, **tudi s kemijo ali z zdravili, pa lahko človeka v takem stanju pokoplje.** Če ni (dovolj) **»bencina«,** se avto – telo ne more premikati, kaj šele hitro peljati ali se naprezati v hrib. **Uspešnega zdravljenja torej ne bo,** potrebnega telesnega **vzdrževanja pa tudi ne.** Najprej je zato bilo potrebno dekličino **telo očistiti strupov in omogočiti nemoten pretok življenjskih sil skozi vse telo in ga tako okrepiti.** Samo za to sta z balijanko potrebovali skoraj **dva meseca!** **Šibko telo težko sprejema močno energijo.** Močan tok ne more skozi šibek kabel.

Zatem ji je Mana **pričela zdraviti dušo,** kot pravimo. **Kot s trnkom je iz nje vlekla prikrito bolečino in ovirajoče vzorce.** Na ekranu duše je jasno videla, kaj deklice skriva pred svetom in njo: **kaj jo boli, kaj zanikuje in kaj potiska.** Ne, izkušeni zdravilki – **šamanki res ni mogoče lagati!** Spraševala jo je ves čas o tem in onem ter opazovala njena odzivanja, odkrita in prikrita.

»Joj, nikar mi prosim **ne laži**,« jo je večkrat opozorila, »poglej vendar **globlje vase in si priznaj napake!** Saj ni tako težko. Poglej, kje in kaj **te razjeda**, kako nate deluje **ljubosumje** ali kako si ravnala, ko je tvoj fant prijateljeval s tvojo sošolko!«

Dekle je zardelo, povесilo oči in skozi zobe iztisnilo **priznanje**: »Ja, saj vem, no. Ni bilo v redu.«

»**Prenehaj torej z ljubosumjem!** Potrudi se! Ti bom pomagala, prav?«

»Kako pa mi boš **pomagala**, da se znebim ljubosumja?«

»**Energijsko**, vendar. Pa z **opominjanjem**. Da ga **preženeš!** Vstopila bom v tvojo zavest. A najbolj se moraš potruditi ti sama. Vsakič, **ko opaziš pri sebi to čustvo, mu ne dovoli, da se razvije! Prav?**«

»Prav, se bom potrudila,« je odvrnila Janica.

Jasnovidka in telepatka Mana je zatem nadaljevala s svojim vztrajnim vrtanjem vanjo: »Le zakaj si se staršem **zlagala, da je vse dobro, če pa ni! Da bi imela mir? Saj ga nimaš!** Vidiš, kam te je laganje pripeljalo. Zakaj pa nisi materi povedala, **da čutiš drugače kot ona; da se izražаш drugače kot ona in da neomajno verjameš v moč duha?**«

»No, **težko** se mi je bilo **pogovarjati**, ker je mati vedno takoj **vzrojila, če se moje misli niso skladale z njenimi**. Če sem hotela pulover modre barve, je ona zagovarjala pulover rdeče barve. **Pa sva se sprli**, oba puloverja pa sta nato ostala v trgovini. Če sem hotela naslikati gozd in mavrico, me je pregovarjala, naj raje slikam oblake! Oh, nikakor **se nisva ujeli!** Nikdar se **nisva mogli mirno pogovoriti, še manj dogovoriti!**« Janico je hipoma popadla **skrita jeza in tesnobno nelagodje**. Tedaj je še bolj in prav vidno **usihala**. Podobno kot veni cvet brez vode. Tak učinek imajo rušilna čustva.

Mana ji je pojasnila: »Draga moja, tudi ti se **nauči biti bolj strpna. Sledi svoji vesti in zavesti!** Drugim pa **pusti njihovo zavedanje**, čeprav se ti morda zdi napačno. **Nauči se izražati** svoje mišljenje in želje **na miren način**. Če se ti zamisli zdijo prave, jih **sprejmi in deluj – brez obtoževanja in zanikanja ter brez zamer**. Pa se bo hitro **izkazalo, kaj je uglašeno s teboj!** Kaj je prav zate in kaj ne! **Pozorno opazuj, ne bodi sodnica**, ker zagotovo ne veš in **ne razumeš vsega**; ne veš, zakaj je nekdo nekaj napravil ali zakaj je zbolel. **Nisi še vidka – vedunja!** Nisi še šaman, še manj **Stvarnik, ki je ustvaril vse**. Nisi Bog niti **superračunalnik**. Potrpi in **dovoli, da se življenje odvija, kot se mora**. Raje prisluhni

življenjskim situacijam in dogajanjem, pa boš bolje razumela, zakaj je nekaj tako, kot je! Zakaj se nekaj dogaja, kot se. Pa tudi slabega ne opravičuj, temveč vedno deluj za najvišje dobro.«

»Oh, ja, tega pa še ne znam,« je skesano rekla Janica.

A modra žena je nadaljevala: »Hej, dragica, vedeti moraš, kaj z zamerami napraviš, ko jih oblikuješ in jih v mislih pošiljaš nekemu. Seveda mu škoduješ. Pa ne samo njemu! Tudi sebi. Zazidaš se! Življenjska energija ne more teči skozte. Postaneš zanjo nepretočna. Zato se počutiš šibka. Vse slabše ti gre. Izgubljaš moč in razsodnost. Zazidani ne vidi ven! Pravzaprav nič ne vidi. Odloča se napak, nič mu ne gre, postaja šibak v vsem, ustvarjalne vizije pa se izgubijo. Izginejo. Kar izpuhtijo, kot da človeka ne bi več marale! Zamerljivost je hudo breme, ki pogosto vodi v bolezen. Tisti, ki kuje zamere, se vrtil v krogu brez začetka in konca in nikakor ne more najti izhoda iz labirinta težav. Ne vidi ga. Postane slep in gluha, za povrhu pa tudi vse bolj čemerena, jezljiva, zavistna, neprijazna ... Zagotovo se bo odločil napak. Res želiš to? Raje ne, ljuba moja. Življenje je preveč dragoceno, da bi ga zapravljala s takimi neumnostmi in nezrelostmi. Raje se odpri! In polno živi! Z vsem srcem. V zameri boli srce zamerljivca in tistega, ki mu je zamera namenjena. Če pa te boli srce – si invalid. Ohromljen siromak. Ter prej ko slej boš tudi slabega zdravja!«

Janica je Mano nekaj časa čudno gledala, ko je poslušala njena svarila, saj ji je bilo vse tako novo, nato pa je vzkliknila: »Ja, vem!« Kaj res? Je res razumela? Od sprejemanja misli do ustrezne akcije je običajno še dolga pot.

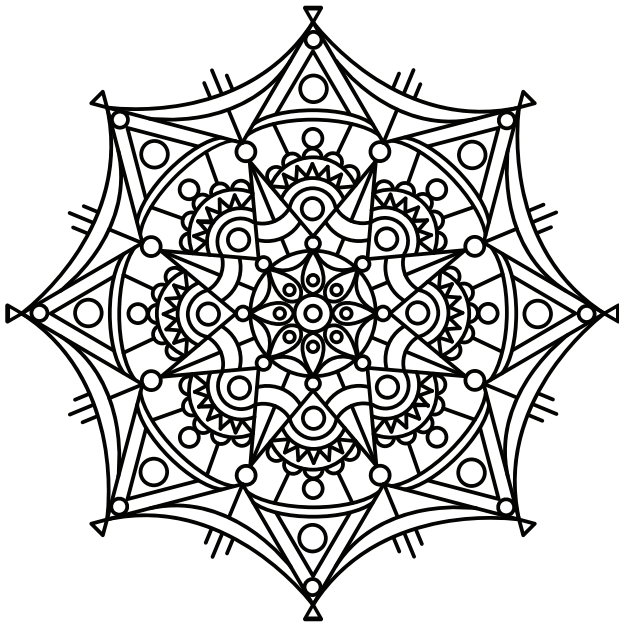
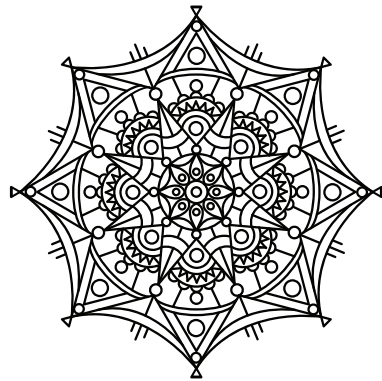
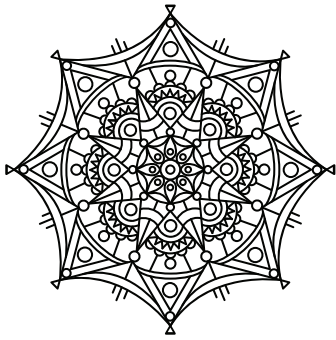
Dekletova tarnanja so bila iz dneva v dan vse odkritejša, vse osebnejša. Maske lažne osebnosti so se postopoma razgrajevale. Vidka in vedka Mana se je vsak dan ure in ure pogovarjala z njo in jo hkrati energijsko polnila, da bi dekleta čim prej spregledala, kaj nosi v sebi, kaj jo uničuje! Pogovarjala se je z njo tudi po telefonu vsako jutro in še večkrat tekom dneva, vsak drugi ali tretji dan pa še osebno na štiri oči, ko sta z materjo prišli na zdravilkin dom. Vedno je bila bolnici dosegljiva.

»Vidiš, kakšni kramarji smo,« je v pogovoru, v katerem so včasih tekle solze ali ga je polnil smeh, vzkliknila Mana. »Znebiti se moraš nepotrebne krame, to je obremenjujoče navlake, ki te duši. Najprej pa jo moraš prepoznati. Govori, prosim, o svojem ljubosumju, o bežanju, prikrivanju, laganju! Ni lahko, ne, vem, da ne, a je še kako potrebno!«

Duša bolnega dekleta je zdravilko včasih klicala tudi ponoči – v času največje širjave zavesti in budnosti duha. V času najmočnejše energije v prostoru. Janičina zavest ali duša je prišla k Mani in jo zbudila. Pa sta se pogovarjali še na ravni duše. Tako je Mana bolnico tudi najlažje poučevala. Na ravneh duha je namreč um manj dejaven. Utišan je, zato je v takem stanju mogoče izslišati tihe misli in sporočila duše, ki ve vse in pozna človekov načrt življenja, saj je povezana z Izvorom življenja; duša je del Univerzalne Inteligence ali Kozmičnega Uma, ki je prisoten tudi v vsaki človeški celici. Zato prav vsak telesni delček in vsaka misel ve, kaj se dogaja. Ve, kar mora. Le slišimo teh sporočil običajno ne. Ne znamo še zajemati iz te banke podatkov. Vidci, vedci in razsvetljeni ljudje širokega duha pa to zmorejo. Tudi Mana to prav dobro zmore.

Če se je dekle znašlo v krizi, je Janica poklicala svojo podpornico in zdravilka ji je še dodatno pričela pošiljati energijsko podporo, da se proces urejanja ne bi prekinil. Včasih je tekla življenjska energija vso noč in ves dan, polnila dekle ter ji dajala moč za njen boj. Vselej kadar je nastopilo težko obdobje in je energijsko pomoč potrebovala, sta bili bolnica in zdravilka hipoma povezani. Rakave celice so pričele naglo odmirati. Le še malo jih je preostalo. To so pokazali tudi zdravniški izvidi. Iz dneva v dan se je dekle počutilo bolje. Z zdravilko in hkrati duhovno učiteljico sta vsakodnevno gradili most za ozaveščanje vzrokov težav ter jih sproti razgaljali in odpravljali. Pa če je še tako bolelo v duši! Je pač bilo potrebno! Tega žal v nobeni dandanašnji šoli ne učijo. Škoda. Marsikakšna težava ali huda bolezen se ne bi razvila, če bi se naučili gledati v svojo kramo. V svoje skrite vsebine. In če bi znali odpravljati to nepotrebno kramo, seveda.

Zdravilka Mana in bolna Janica sta tako vzpostavljali most v tišino uma ter gradili čustveni mir. Balijanka je dekle ves čas opozarjala na napake, ki jih je počela v odzivanju na tisto, kar jo je motilo, ali na tisto, kar ni hotela sprejeti. Na tisto, kar ji je bilo tuje. Na napake, s katerimi je kršila ravnovesje bivanja, dobrega počutja in zdravja. Večinoma je bolnica razumela, kar ji je zdravilka povedala. Še sreča. Ni je bilo potrebno prepričevati ali ji vztrajno pojasnjevati zakonov življenja, zakonitosti harmonije in zdravljenja. Zato se je proces preobrazbe in očiščevanja lahko odvijal dokaj hitro! Upanje in zaupanje obeh v ozdravitev je bilo neomajno.

Bitke v sprejemanju sporočil bolezni in prebujanje resnične ljubezni

Janica je bila mnogo širše zavesti kot ljudje iz njene okolice. Razumela je že pravila življenjskega ravnovesja. A to razumevanje je bilo še vedno predvsem na ravneh misli! Le v umu – ne pa v praksi in akciji. To pa nikakor ni dovolj! Prisotno je bilo torej bolj v mislih, manj pa v občutkih in odzivanjih. Njena zavest se je šele uglaševala z vsem, kar ji je vedka in vedunja povedala. Vse to pa je bilo potrebno preliti še v izkustvo, v pravo odzivanje – iz ravni srca. Očiščen um res nima meja in zmore prav vse. Tudi čudeže. Sicer pa čudežev sploh ni, so le čudovite zmožnosti duha, čigar sposobnosti sploh še ne poznamo! Naravne danosti. Nove priložnosti, ki jih odkrivamo! A se sploh kdo zares dovolj dobro pozna? Le malo je takih, ki bi lahko to zatrdili.

Oh, če bi se le zavedali, kakšne neumnosti počnemo – vede ali nevede! Zgrozili bi se in se globoko zamislili. Naš um je mojster težav in neverjetnih prevar. Pravi prevarant. Sledi egu, ki želi to in ono za svoje maskiranje, pridobitništvo, povečevanje samega sebe in lažno obrambo. Egu, ki želi doseči lažnivo zmago – stran od Resnice in bistva. Mojstrskega obvladovanja uma se učimo vse življenje. Življenja. Toda obvladati svoj um in svoje misli ter čustva – to je zares pomembno! Ko nam to uspe, smo rešeni težav, ki se izkazujejo v različnih oblikah. Tudi v bolezni. Ko očistimo in obvladujemo svoj um, smo na konju, pravijo modri.

Vedka Mana je bolnici pojasnila: »Ko nam um šepeta in raje zanikamo neljuba dogajanja, bežimo in ne govorimo po resnici, smo zatajili sebe. Opravičili smo svoje bežanje pred na videz nepremagljivimi ovirami. Raje smo se skrili, kot da bi sprejeli na primer očetove očitke, češ – kje pa hodiš, zakaj nisi napravil tega ali onega. Zastrupili smo svoj um z nesprejemanjem. Ko nekaj čustveno in miselno sprejmemo, ne bomo zastrupili svojega uma. Ko na primer sveže packe na tleh hodnika raje z lažjo naprtiš sestri ali bratu, misleč, da se boš tako izognil pospravljanju,

si si napravil levjo uslugo. **Kar si storil drugim, si pravzaprav storil sam sebi.** Vse ti bo prej ko slej vrnjeno! **Le opazuj!** Hitro bo nekdo drug z **lažjo tebi naprtil kaj neprijetnega.** Ko **ne sprejmeš mentalno besed** in hotenj drugih, **ne sprejmeš sebe.** Uh, koliko **podobnih lekcij in pospravljanj bo sledilo zatem!** Predvsem **v zavesti in nezavednem!** **A nezavedno je težko dosegljiv grad.** Njegove zadušljive temnice so težko dosegljive. **Z umom ne moremo tjakaj.** **Z dušo** ali z višjimi ravnmi duha pa lahko vstopimo. Kar je v temnicah nezavednega, z magnetično močjo **prikliče v življenje podobne travme: zamere pritegujejo zamere, jeza jeza,** napuh privlači ošabne ... Sčasoma je tega vse več. **Gora, zgrajena iz čustveno-miselne krame in nekoristnih smeti, bo iz dneva v dan večja.** **Nekega dne se bo zrušila, ker ne bo prenesla lastne teže.** Običajno se to zgodi takrat, ko kramar to **najmanj pričakuje.** **Doživel bo rušilne posledice svojih dejanj.** In med učinke tovrstnih ravnanj sodi tudi **bolezen.**« Mana je za hip zastala in spet opazovala bolno dekle. Je razumelo? Se bo odzvalo, kot je treba?

Izzvenevala je februaraska snežna in mrzla zima. Med ljudmi so se širile različne **viroze,** tako lažje kot težje. Tudi Janica se je je našla. **Viroze so dandanes vse hujše.** Tako je še zlasti zaradi pogostega zdravniško **neodgovornega predpisovanja antibiotikov za vsako malenkost,** morda tudi **za vsak slučaj** in za kar se da hitro okrevanje. Pa tudi za tisto, kar ne bi bilo treba!?! Da bi ljudje čimprej spet odšli v službo, v šolo, v vrtec. **Strupi pa se nabirajo in nas napihujejo. Nikoli se tako bolni ne pozdravijo povsem ali docela.** **Antibiotiki** bi morali služiti predvsem v najtežjih zdravstvenih primerih, **ko telo nima dovolj močnega obrambnega mehanizma.** Žal se z njimi **zaslužijo etrska telesa ali avra in postanemo neprepustni za Univerzalno življenjsko energijo.** **Človek postaja telesno vse šibkejši.** Zaradi pogosto neodgovornega predpisovanja antibiotikov **preživijo le najmočnejši ljudje,** na žalost pa tudi le **najodpornejši virusi in bakterije.** In tem dandanes skorajda **nismo več kos** – ne medicina, ne zdravilci z življenjsko energijo, naravnimi zdravili in zelmi. Zato so **viroze vse hujše, dolgotrajnejše, trdovratnejše, bolj izčrpavajoče.** Trajajo lahko tudi po **več tednov in celo mesecev ter lahko človeka povsem izčrpajo.** Telesu povzročijo veliko škode. Tudi Janici je **viroza povzročila izjemen šok v telesu.**

»Koliko časa pa traja **običajno zdravljenje prehlada,**« je hotela vedeti Janica.

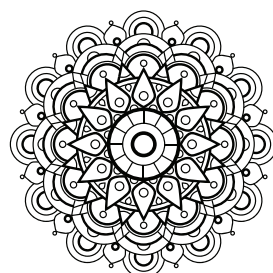
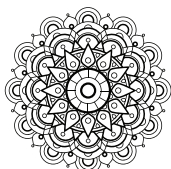
»Štirinajst dni, pa nič manj, pravi stara modrost. En teden je premalo! Telo med prehladom ali v drugih boleznih v bitki z virusi in bakterijami oslabi in ne more vzpostaviti dobre obrambe. Svoje nato napravijo še antibiotiki, pa smo tam: **zasluženo telo ostane brez moči vsaj pol leta**. Z antibiotiki je treba ravnati zelo **previdno**. Služili naj bi le za skrajne primere. Lahko ti sicer rešijo življenje, toda za **šibke niso!** Zaslužijo energijsko polje in človek ostane **brez potrebnega goriva za življenje, saj življenjska energija ne bo tekla skozenj v zadostni meri!**«

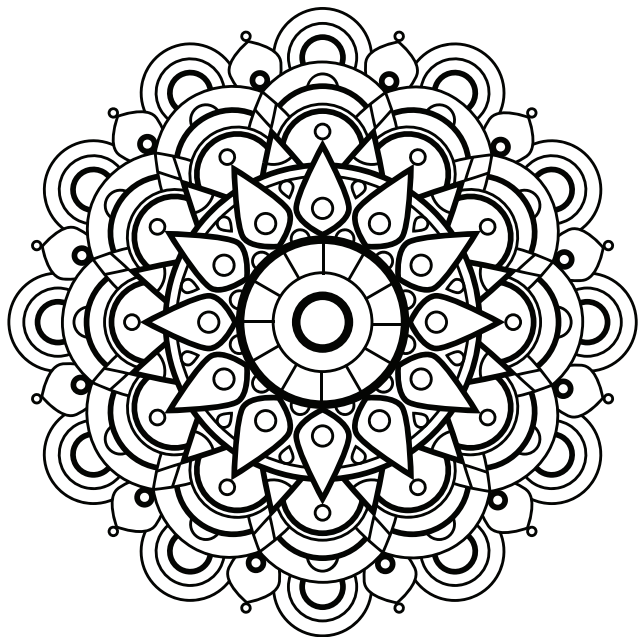
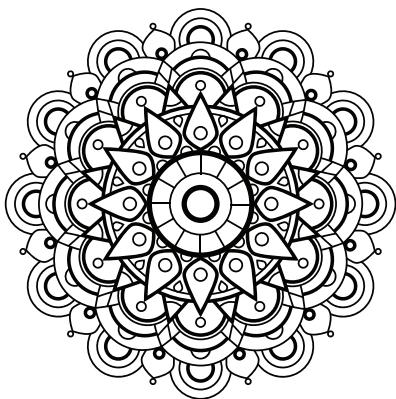
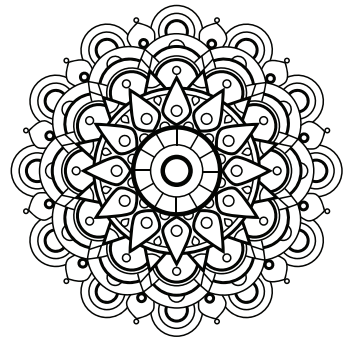
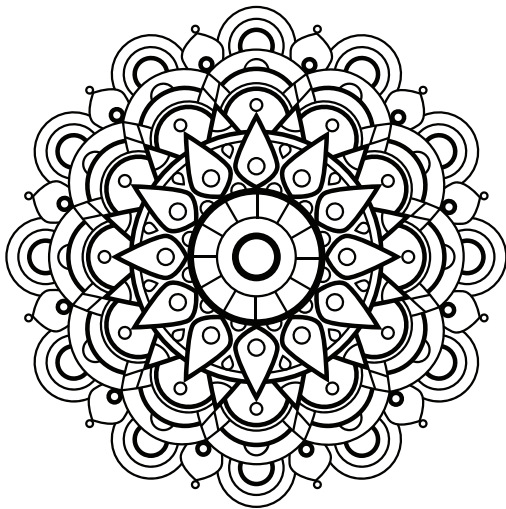
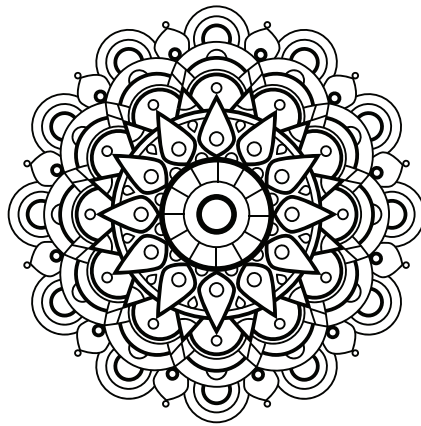
»A tako,« se je zamislila bolna deklica in se spustila v globoko razmišljanje.

Zdravniki so dekle že pred meseci opozarjali, da lahko **kaj hitro umre**, če se bo našla viroze. A s staro šamanko – modro ženo sta jo to zimo družno **premagali**. **Bilo je hudo, zelo hudo**. Življenje ji je viselo na nitki. A če bi vzela antibiotike, bi ti, podobno kot droge, za mesece **zaslužili njeno etrsko polje**, **podpirajoča življenjska energija pa ne bi mogla več zadostno napajati telesa**. Življenje bi se lahko kaj hitro **prekinilo**. Zdravljenja ne bi bilo. A je tudi vse to nekako prešlo. **Nemogoče je postalo mogoče**.

Ta težka dodatna preizkušnja ob virozi je za stopničko **v širšo zavest premaknila tudi Janičinega očeta, ki se je tokrat prvič zares zavedel, da lahko izgubi svojo hčer**. Ko jo je gledal tako nemočno in tako blizu smrti, **ji je bil končno pripravljen bolje prisluhniti**. **V veliki grozeči nemoči**. Ko so težave prešle, se je Janica veselila te zmage, češ tudi če ne bi preživela, **bi bile prav zaradi očetovega premika v večje sočutje vse te težave vredne**. Neizmerno se je **veselila spremembe na bolje**.

Zdravilka Mana ji je morala povedati še sledeče: »**Ob virozi se je proces zdravljenja levkemije upočasnil**, a povsem ustavil se ni. Večino razpoložljive **energije**, ki sem ti jo pošiljala, si namreč porabila **za premagovanje viroze**, za zaustavljanje bolezni in njeno premagovanje pa energije ni bilo dovolj. Sedaj greva naprej.«

Odvzemanje bolečine, razgrajevanje žalosti ter premagovanje ovirajočega nadziranja

Da Janica ne bi omagala, je balijanka Izvorno Inteligenco, Kozmično Zavest ali Vir Življenja, naprosila še za nekaj izjemnega. Nekaj, kar zdravilka naredi **le v skrajnih, le v najtežjih in izjemnih primerih**. Odloči se, da **prevzame nase del bremena bolnega in mu tako reši življenje**. Ko je bila dekletova bolečina najhujša, **ji je Mana bolečino odvzela. Zavestno jo je potegnila nase**. Bolečina je pri dekletu **hipoma popustila** in dekle je **končno izmučena zaspala**. Čez nekaj ur se je zbudila. A kmalu je postala njena bolečina še močnejša. Očitno se je morala v bolnem dekletu odviti **borba med slabim in dobrim**. Kot **poduk** in **potrebno učenje** v tej borbi. Vnos dobrega lahko povzroči **močno bitko s slabim**, če je tako **potrebno za ozaveščanje in duhovno rast ter samozdravljenje**. Zdravilka in učiteljica je sedaj vedela, da ji **bolečine ne sme več odvzemati, ker ima pri dekletu očitno svoj namen – preobraziti in odpreti ji srce ter duha**. Sicer pa je tako po večini pri vseh ljudeh. **Bolečina je največji učitelj** in z njo torej **tudi bolezen**. Človeka lahko povsem spremeni. Predvsem preobrazi njegovo **ravnanje in zaznavanje sveta**.

»Veš, Janica, tudi **protibolečinske substance** lahko človeško telo **zasvojijo**. Postane lahko odvisnik od njih. Tudi one lahko močno **zaslužijo telo in avrično polje**. **Onemogočijo pretakanje Univerzalne življenjske energije, prehajanje v svetove onkraj pa je enako moteno kot ob antibiotikih ali ob preveliki meri zdravil v telesu**. Lahko povsem zaprejo dotok. **Esence umrlih duš zato ne morejo potovati po ravneh onstranskega**. **Zadržujejo se v bližini snovnega sveta. Ne tu – ne tam!** Obtičijo nekje vmes. Umrle lahko zaznavamo, občutimo njihovo prisotnost, vidimo in slišimo pa jih ne. **V takih primerih jih je težko voditi v svetove onkraj**. **Telepatska nadčutila šamana – zdravilca veduna pa se lahko povežejo s temi**

lupinami in jim pomagajo zapustiti fizični svet. Vodijo jih onkraj. Bolje je **okrepiti svojo odpornost**, da ti bo vedno na voljo! **Zadostna energijska moč pomaga tako živim kot mrtvim.**«

»Res, ne bom pozabila tega,« je dokaj prepričljivo odgovorila Janica.

Zaradi **zdravljenja viroze** sta ženski izgubili dragoceni mesec dni. Ponovno je bilo potrebno **vzpostaviti energijsko ravnovesje**. Šlo je vse bolje in bolje. Dekle je bilo tudi iz dneva v dan **videti boljše**. **Zdravnike pa je vse bolj zanimalo, na kakšen način se vendar zdravi, da ji gre tako dobro?** Bili so radovedni, pa jim je povedala. A nikakor niso mogli sprejeti, da se **izboljšave dogajajo z ozaveščanjem in zgolj energijskim zdravljenjem**, zato so v kartoteko zapisali, da se zdravi s čaji!? A tako ali tako je Janica že **preseгла vsa medicinska pravila in predvidevanja ter postala medicinski fenomen**. Vse bolnice, s katerimi je sprva skupaj prebolevala bolezen, so bile že davno pokojne.

Le **nevidni »virus žalosti«** jo je še vedno **glodal**. Ni in ni mogla sprejeti, da je **okolica ne razume in ne podpira** v njenih željah in odločitvah, pa tudi pri njenem naravnem zdravljenju ne. Nadvse si je želela **pozornosti in ljubezni ter podpirajočega miru od svojih bližnjih, še zlasti pa od staršev**. Le s temi obveznimi darovi bi proces zdravljenja lahko nemoteno in hitro potekal. Vendar se je Janica še vedno nerodno **zapletala v različne rušilne misli**, tako v svoje kot v mišljenja staršev. Ves čas je tudi premišljevala, kaj se vendar dogaja v njenem telesu, **zakaj je to ali ono tako**, zakaj je občasno neprijetno ali boli, **namesto da bi se umirila in se prepustila urejajočim življenjskim silam**. Ves čas je tičala predvsem na **ravneh uma**. **Domači družinski vzorec kontroliranja** je bil vztrajno prisoten. **Nadziranje je zelo vsiljiv in precej rušilen vzorec** našega časa in naše dobe. **Razmišljanje uživa največji ugled, čustva pa veljajo za nepotrebno navlako!**? Obseda nas prava **moda** in nepremagljiva **želja po posedovanju gore informacij o vsem**, kar se nas tiče in kar se nas ne. Ljudje dobesedno **izgorevajo v pehanju za raznovrstnimi podatki in védenji, razglabljanji, presojanji in filozofiranji**. **Zavedanja življenja pa ni nikjer**. Le kdo še pozna **kozmično-zemeljske zakonitosti bivanja?** **Izgubljammo se v množici podatkov, namesto da bi življenjske preizkušnje živeli z vsemi čuti in zmožnostmi**, presojali in dovolili pa bi si le tiste, ki so nam namenjene in jih resnično potrebujemo za svoj **napredek, samourejanje in samozdravljenje ... Za življenje. Za duhovno rast**.

»Želim nadzirati svoje stanje in se boriti z boleznijo,« je v pogovoru z zdravilko Mano nenadoma kot iz topa izstrelila Janica svojo misel.

»Tako vendar ne gre,« jo je poučila stara šamanka. »Bolezen moraš najprej sprejeti, ker je tu. Ker je pravkar del tebe, je tvoj najboljši učitelj in vodnik. Dojeti jo moraš – čemu! Ko jo povsem sprejmeš ter ji nameniš vso pozornost in vso svojo ljubezen, ki ne postavlja pogojev, brezpogojno ljubezen torej, se bodo težave pričele razblinjati. Zdravljenje se bo pričelo. Najprej pa moraš sama sebi nameniti najdragocenejše na Zemlji – MOČ LJUBEZNIVOSTI. Moč prave ljubezni. Brezpogojne ljubezni, ki sije ves čas in ne postavlja pogojev. Tovrstna ljubezen brez meja, ki ne razmišlja le o svoji koristi, temveč se zna tudi žrtvovati iz srca – za druge, za planet –, je tisto, kar iščeš.«

»Kakšna pa je prava ljubezen,« je zanimalo bolno deklico.

»To je tista sila, ki dela čudeže, ne zahteva prav nič in ničesar ne pričakuje. Ki le utripa, sije in se razdaja. Vsem. Je tista sila, ki te lahko dvigne v višave in te ponese v čarobne dežele. V pravljичne svetove človekove zavesti. Oh, raje imam za zavest star izraz duša. Lepše zveni, ima pa tudi širši in jasnejši pomen. S sočutno ljubeznivostjo pride RADOŠT. Čudoviti MIR, ki ga poraja veselje v stiku z njo, ko ta najmočnejša sila v vesolju, na Zemlji in v ljudeh prežame svetove tostranskega in onstranskega.«

»Kako pa spoznam in razvijem tako čarobno ljubeznivost?«

»Dosežeš jo, ko zmoreš čutiti enako silno moč DAJANJA IN SPREJEMANJA. Ljubezen do VSEGA! Ko občutiš, da so vsa bitja, vse življenjske oblike, del istega mozaika. Del iste ustvarjalne sile! Spoznaš jo, ko lahko tako močno ljubiš svoje mačke, pse, cvetlice, drevesa, oblačke na nebu, da se izgubiš v tej neskončni ljubezni, v njeni lepoti in milini. Tedaj ti celo kamen postane drago bitje. Potem zablestiš v njej, ali bolje – ona v tebi. Zliješ se z vsem, kar te obdaja. Topiš se v tej ljubezni. Občutiš jo, ko začutiš, da ti živali ali rastline pomenijo enako kot tvoja družina, tvoji bližnji in ko tudi z vsemi drugimi ravnaš nadvse ljubeznivo in pozorno ter jim pomagaš lahkotneje živeti klesanje na Zemlji. Vsa bitja se nenehno klešejo ali gradijo ves čas bivanja. Prava ljubezen je, ko lahko brez zagat in preračunljivosti služiš tudi drugim, vsem življenjskim oblikam na Zemlji, pri tem pa ne preiščuješ ali se ti splača, ali imaš čas ali ne, ali si je tisti drugi to zaslužil ali ne. Taka ljubezen, draga moja, najbolj osrečuje tebe in te najhitreje ZDRAVI.

Ureja te njena neizmerna urejajoča moč in te izpolnjuje. Kdor je v sebi razvil tovrstno ljubezen, brezpogojno ljubezen, bo zagotovo kaj **hitro razrešil vse težave in ozdravel. Zaupaj vendar in jo izkleši zase. V sebi! Pa za svet, ki jo tako zelo potrebuje! Glej, kaj počneš, in se nenehno popravlja. Spremeni, kar še ni ljubezen, kar še ni popolno, v ta čudoviti eliksir nesmrtnosti!**«

»**Kako pa občutiš energijo tovrstne ljubezni?**«

»Skozte steče kot vihar. Preplavi te **močan energijski tok.** Vse telo zavibrira in zaniha v njenem pritajenem zvočnem valovanju, v valovanju sile ljubezni. Zdi se, kot da bi stekel skozte **močan električni tok,** ki pa ti seveda le **koristi,** ti ne škoduje. Blagodejno **napajanje** čutiš po vsem telesu. S tem pa se ti **odpre duh in dušno zavedanje.** **Veš, vidiš in slišiš več kot prej!**« Obe sta pomolčali. Sliši se tako neverjetno. Pa vendar je tako.

»Veš, Janica, vsaj deloma to čistost in moč brezpogojne ljubezni lahko **začutiš, ko se prvič zaljubiš.** Tedaj prvič prideš v stik z njo. Spomni se! Ali pa prikliči **opojne občutke,** ki te preplavijo, **ko gledaš nekaj, kar ti je zelo drago.** Ali nadvse **lepo.**«

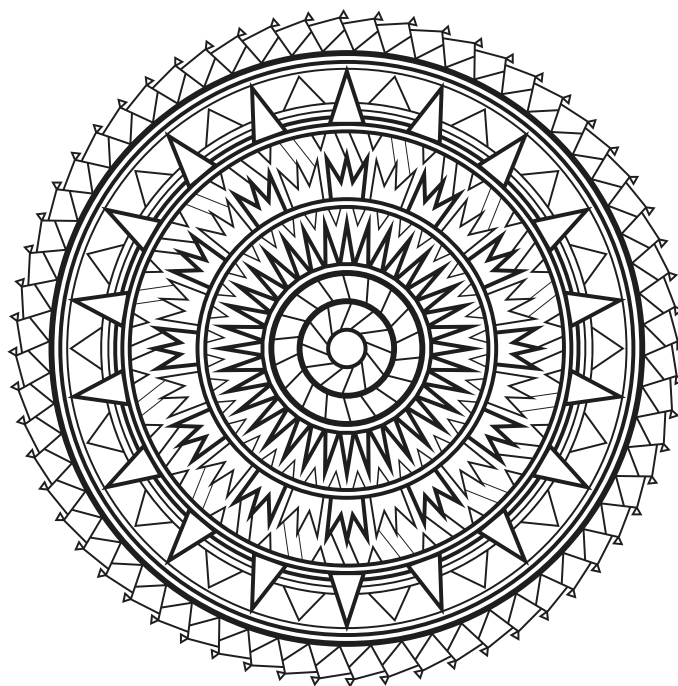
»Hm, bom poskusila. Me pa res zanima ...«

»Veš, to **energijskovalovanje Univerzalne sile** je sicer nekaj nevidnega, a zelo stvarnega. **Občutijo ga lahko vsa živa bitja,** napaja pa celo kamne, kristale, kamnine, zvezde in **vesolje,**« je dejala Mana. »**Vir življenja je v vsem. Vir ljubezni tudi.** Ti si vratar. To so vedeli že naši davni planetarni predniki na vseh celinah. In v vseh časih. Pa mi? **Koliko sodobnikov še ve za to urejajočo življenjsko moč, za Ocean vseprisotne energije ljubezni, ki je Vir sam in nas dela žive in zdrave, nas oblikuje in vzdržuje?** Prav malo. Morda le **astronomi in astrofiziki ter duhovno široki ljudje.** A ta znanja še niso obudila **starodavnih praks in njihove čudotvorne rabe.** Bodi med tistimi, ki poznajo, **občutijo in zmorejo usmerjati** – življenju v prid – **Univerzalni življenjski tok, vseprisotno energijo življenja, brez katere ni življenja. Pij jo, uživaj v njej!** Le tako ti nikoli **ne bo nič manjkalo,** tudi zdravja ne.« Mana se je ustavila in pomenljivo pocmokala z usti, kot bi hotela reči, da je to moč mogoče tudi okusiti.

»**Le zakaj naj dajem drugim tako ljubezen, saj je tudi sama nisem nikoli prejela,**« je skoraj v solzah zakričala Janica. Jeza je naravnost puhtela iz nje in se združevala z **žalostjo** v sivo gmoto, ki **razžira** telo, duha in odnose kot jedka kislina.

»Zato pa jo **moraš najti najprej v sebi, da jo boš lahko delila iz sebe – najprej jo moraš oživiti v sebi, nato pa jo boš dobivala še od drugih;** z njo se boš lahko pozdravila in **zacelila** svojo dušo in telo. Draga moja, verjemi mi! **Zaupaj mi in ne obupuj! Bodi boljša od vseh in vsega, kar si okusila do sedaj. Dajaj, pa boš dobivala, kar potrebuješ.**« Tako je odločno povedala stara vidovinka in se zazrla v Nebo. V daljave ali bolje v višave, od koder se steka življenjska moč. **Moč nevidnega Polja ali Morja božanske Zavesti po ljudsko.**

Janica se je globoko zamislila, nato pa na vrtni klopi zlezla v dve gubi in utrujena od razmišljanja zaspala. Potrebovala je še nekaj pomembnega: to, da pravkar **povedano zasidra v svojo zavest in v svoje sanje. V nadzavest, od koder se bodo ta znanja, ko jih bo potrebovala, spontano kot slap spuščala v njeno zavest in zavedanje. V sedaj, v um in akcijo, ter ji kazala pot, čeprav se bo zdelo, da je vsa učenja modre zdravilke morda že davno pozabila. A jih nikoli ne bo! V zavesti bo to znanje ostalo večno. Ko bo pravi čas, ko ga bo potrebovala, morda v kaki novi težki situaciji, se bo spomnila. Če ne v tem življenju, pa v naslednjem ... Nič ne gre v nič. Vse ostaja večno prisotno. Le energijsko-vibracijski tokovi se spreminjajo in z njimi oblike življenja ...**

Zdravljenje družinskih odnosov, nezrelega partnerstva, rušilnih čustev in misli

Ko je prvi val **ozaveščanja** pri Janici minil, je prišel drugi. **Duhovna učiteljica in zdravilka Mana**, stara bajalka – vedunja, je opazila, da sta si sedaj že tako domači, da ji bolnica vse bolj **zaupa tudi najgloblje travme in bolečine**. Dekletu je igrala pravcato »**kozmično babico**«. **Babico porodnico v novo rojstvo. V novo življenje**. Uvidela je, da jo od vsega najbolj **žulijo družinska odzivanja staršev na njena spoznanja in trditve**, pa njihovo nenehno **pametovanje**, češ **to je tako in nič drugače**, to je bolje od tistega, kar misliš ti. Iz širše perspektive zavesti je **dekle vse seveda videla drugače kot njeni starši**. Je bila pač drugačna. **Naši otroci niso kot mi. So svojevrstni. Samosvoji**. Janičin oče je za duhovno popolnoma **slep razumnik**, njena mati pa **nebogljena in brez lastne hrbtenice**. **Le kako naj se otrok počuti ob njiju? Brez trdnih tal pod nogami**.

Navidezno, oziroma bolj besedno kot zares, je Janica sprejela, da se je njen »**fant zlomil**« ob njeni bolezn, ker temu bremenu menda ni bil kos. **Potisnila je bolečino zapuščenosti, ki si je ni želela priznati**. Trdila je, da ji fant ni pripravljen stati ob strani. Res, **v najtežji preizkušnji jo je zapustil!** Prihajal je k njej samo še občasno. Pa še to bolj iz vljudnosti. Ali pa zaradi **slabe vesti**, ker je v njenih najtežjih trenutkih pobegnil. **Odšel je, ko ga je najbolj potrebovala**. Globoko v duši in nekako **prekrito se je jezila nanj**, na njegov **ego** oziroma na njegovo tiho **ambicioznost**, saj mu je bilo njegovo **delo pomembnejše od nje**. To pa seveda **ni brezpogojna ljubezen**, ki si zasluži resnično spoštovanje in ki **zmore premagati vse ovire**. Tako so **vzroki bolezn še nadalje ostajali zatakneni v mladi duši in telesu**. Ni in ni mogla oprostiti, odpustiti in se prepustiti situaciji ter se umiriti. Navidezno da, v čutno-miselnih širjavah zavesti in podzavesti pa **nikakor!** Znova in znova se je zaletavala v ista nezrela odzivanja in podoživljala isto bolečino: **ne razumejo me**,

ne marajo me, vsiljujejo mi svoja mnenja, hkrati pa želijo, da sem naj naj otrok ... Tiha vprašanja in želje niso dobila odgovorov. Ob domačih nesoglasjih je vsak dan padala, pa spet vstajala in sama sebi postavljala nove čustveno-miselne ovire, dokaj podobne tistim, ki jih je poznala in ki se jih je naučila v družini ter so ji preprečevale potrebno odpiranje in samozdravljenje.

Zdravilka Mana je kmalu spoznala, da ne zdravi le Janice, temveč v prvi vrsti njeno družino, še zlasti oba starša. Če hoče dekle ozdraveti, bi ji morali najbližji prisluhniti in ji nuditi razumevanje ter zares srčno podporo! Poslušati bi jo morali. Šele nato bi se lahko skupaj odločali. Tako dekle ne bi izgubljalo prepotrebne energije, ki jo je potrebovalo za zdravljenje duše in telesa, za osvobajanje rušilnih čustev; za zdravljenje starih ran, ki so povzročile in vzdrževale bolezen. Le na ta način ne bi ustvarjala še novih bolezenskih semen. Čustva, misli in telo so tesno povezani in vplivajo drug na drugega. Gradijo neponovljivo bitje. Vsakogar drugače. Česar ne vidimo ali ne spoznamo, ne moremo spreminjati. Postanemo enaki vzrokom težav: podobni dedovanim rušilnim družinskim vzorcem in negodovanju.

Vedunka Mana je poučila bolno dekle: »Veš, vedeti moraš, da že v nekaj sekundah, takoj za neko mislijo, začutimo še čustva, ki so povezana s travmatičnimi dogodki in mislimi. Zamisli si, da se zgodi nesreča. Le nekaj sekund je še mir v duši. Nato pa razni razdiralni občutki, strahovi in zaskrbljenost izbruhnejo z vso močjo na plan. Sledi lahko šok. Čustveno-miselni šok. Skupaj delujejo misli in čustva kot močan stroj, kot slon v trgovini s porcelanom, ki zmore človeka ukloniti, potegniti v kaos, nemir, neizmerno bolečino in celo v bolezen, če se oboje kmalu ne izniči in umiri. Če travma traja več mesecev ali celo let, bo zagotovo prej ko slej povzročila bolezen. Okvare na telesni in duševni ravni. Razumeš, zakaj je pravo ravnanje tako pomembno! Biti moraš pozorna in pogumna bojovnica ter zelo, zelo vztrajna. Naučiti se moraš pravočasno preprečiti ta vražji napoj in navezo nesrečnosti. Le umirjenost ti bo prinesla zdravje!« Sledil je spet molk in prodorna tišina. Tišina, da bi jo rezal.

Čez nekaj časa je Mana nadaljevala: »Pa še nekaj moraš vedeti, draga Janica. Čustva vibrirajo ali zvenijo na višji frekvenci, na višjem tonu kot misli. Zato z mislimi ne moremo razgraditi nezaželenih čustev! Ne moremo preprosto reči, naj nas ne bo strah! Ne bo šlo! Z občutki

pa lahko obvladujemo misli! Misli namreč zvenijo ali nihajo nižje kot čustva, čustva pa odzvanjajo višje od misli in so zato močnejša. Zato lahko čustva lažje vplivajo na naše zavedanje, občutenje in odzivanje. Kako boš torej ravnala, če se ti kaj neprijetnega zgodi ali ko izveš neprijetno vest? Kar se da **umirjeno vendar!** Poskusi to doseči v vseh situacijah!« Tako je Mana poglobljeno nadaljevala s svojim poučevanjem.

»Ah, pa še nekaj: ne moremo sedeti na dveh konjih hkrati! **Ni dobro, če letamo od enega zdravilca do drugega, iz ene zdravilne prakse v drugo. Velja se osredotočiti na eno pot urejanja.** Slovani in Staroslovenci poznamo rek: **več babic, kilavo dete.** Ta misel sodi v **starodavno modrost**, kakršno poznajo skorajda v vseh kulturah in časih. Nekatere metode si lahko namreč med seboj tudi **nasprotujejo, se izničujejo, zato pravega urejajočega učinka ne bo. Pozornost in sprejemljivost pa ti odpirata pot v sozvočje. V harmonijo. Energijsko zdravljenje pa žal ne more nemoteno teči ob rušilnih čustvih in mislih** ali pa ob prisotnosti nepotrebnih antibiotikov (za vsak slučaj), ker etrska telesa ali **polje za dolgo zaslužijo.** Prav tako se pojavi podobna motnja ob večji količini strupenih **kemičnih dodatkov** v telesu! **Torej, dekle, odloči se, kakšno zdravljenje želiš! Na katerem konju želiš torej prvenstveno jahati? Želiš predvsem kemijsko podporo, ki te hkrati tudi uničuje** in ima vrsto slabih stranskih učinkov, ali si boš privoščila borbo za **čim bolj nemoten pretok Univerzalne življenjske energije, ki napaja in ureja prav vse, ves svet, vsa bitja? Medicinsko zdravljenje je lahko sicer dobrodošlo in hitro, a je s tem vselej prisotno veliko slabih stranskih učinkov. Težave pa se rade ponavljajo.** Duhovno in energijsko zdravljenje je sicer **počasnejše, a trajnejše in brez kakršnihkoli slabih učinkov.** Če je telo slabo pretočno, energijsko podhranjeno, je **urejanje z energijami najpomembnejše, na prvem mestu, lahko pa je tudi edino možno oziroma edino uspešno.** Sicer pa – tako kemične substance kot tudi energijsko uglasovanje **le podpirajo tvoje telo, tvoj telesni logos ali pamet tvojega telesa. Tvoj telesni logos je tisti, ki izpelje proces samourejanja in samozdravljenja.** Toda energijsko zdravljenje razume le malokdo, čeprav je silno pomembno. **Življenjsko pomembno.** Medicina ga žal še ne upošteva. Če življenjska energija v premajhni meri teče skozi bolnika, ta **zagotovo ne bo imel možnosti za ozdravitev. Za uspešno zdravljenje bitje ne bo imelo prave podpore, zato shira.**«